

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.843 van 30 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 23 januari 2009 waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 17 juli 2007 werd aan verzoeker in Ankara een visum kort verblijf afgeleverd op vertoon van zijn Turks paspoort.

1.2. Verzoeker kwam op 7 februari 2008 in België (Zelee) toe in het bezit van een Bulgaarse identiteitskaart, alwaar hij op grond hiervan in het bezit gesteld van een aankomstverklaring (bijlage 3).

1.3. Op 11 maart 2008 vroeg verzoeker in Gent een verblijfsmachtiging op basis van zijn Bulgaarse identiteitskaart en een arbeidskaart B, waarna hij in het bezit gesteld werd van een bijlage 15. Vervolgens werd verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister (B.I.V.R.).

1.4. Op 13 maart 2008 stelde de Federale Politie vast dat de door verzoeker voorgelegde Bulgaarse identiteitskaart vals is.

1.5. Op 2 oktober 2008 meldde verzoeker zich in Genk aan met zijn Turkse identiteitsdocumenten met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

1.6. Op 10 december 2008 diende verzoeker te Hamme een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

1.7. Op 23 januari 2009 nam de gemachtigde van de minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 2 februari 2009 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verweerder verwijst naar artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en werpt op dat verzoeker het vereiste belang ontbeert. Volgens verweerder vertoefte verzoeker in iedere hypothese illegaal op het Belgische grondgebied en zou verzoeker opnieuw in het bezit gesteld worden van een bevel om het grondgebied te verlaten als gevolg van illegaal verblijf, zelfs indien het thans voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten zou worden geschorst of vernietigd.

2.2. Uit het gestelde in punt 1.3. blijkt dat verzoeker in het bezit gesteld werd van een B.I.V.R. Verzoeker heeft wel degelijk belang om op te komen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de motivering stelt dat de voornoemde verblijfstitel wordt ingetrokken. Verweerder toont bovendien niet aan op grond van welke wettelijke bepaling hij verplicht zou zijn opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen na de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Art 13, §3, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene heeft valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokkene werd op basis van een geldige arbeidskaart B en een Bulgaarse identiteitskaart (met nummer 189001452) gemachtigd tot een verblijf van langer dan drie maanden. Op 31.03.2008 werd hij in het bezit gesteld van een Bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. Onderzoek door de federale gerechtelijke politie (centrale dienst ter bestrijding van valse documenten) in samenwerking met de Bulgaarse autoriteiten heeft aangetoond dat dit paspoort vals is en niet werd afgegeven aan de persoon die als titularis vermeld staat. Er werd geen Bulgaarse onderdaan geïdentificeerd met deze identiteitsgegevens. (Referentie CDBV: 141151 /BGRIB/08).

De betrokkene heeft dus een valse Bulgaarse identiteitskaart gebruikt teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen. Zijn werkelijke identiteit en nationaliteit is (O.S.) geboren te (B.) op (...), een Turkse onderdaan. Gezien de Belgische rechtsorde rechtsreeks wordt verstoord door de afgifte van een machtiging tot verblijf van beperkte duur dient het verblijf te worden ingetrokken.

Art 7, 3° van de wet van 15.12.1980: Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Betrokkene heeft gefraudeerd om een verblijfstitel te bekommen.”

3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, “*van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.*” Verzoeker houdt een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en zet daarna in een eerste middelonderdeel uiteen hoe volgens hem de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de artikelen 13, §3, 3° en 7, 3° van de Vreemdelingenwet en dat deze stelling niet wordt gemotiveerd. Hij stelt dat de feitelijke juistheid van de motieven te wensen overlaat. Verzoeker preciseert dat het feitelijk bestaan van de aangehaalde motieven absoluut niet naar behoren is bewezen en dat de aangehaalde redenen die aan de basis liggen van het uitvaardigen van het bevel om het grondgebied te verlaten niet stroken met de werkelijkheid. Verzoeker stelt dat de aangehaalde feiten in de bestreden beslissing laten uitschijnen dat hij gemachtigd werd voor een verblijf van meer dan drie maanden op basis van een geldige arbeidskaart B en een Bulgaarse identiteitskaart. Verzoeker stelt dat het onlogisch is dat hij dan op 10 december 2008 een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou indienen wanneer hij dan toch legaal in het land verblijft. Verzoeker benadrukt dat hij nooit in het bezit geweest is van een verblijfsvergunning en nooit gemachtigd werd tot een verblijf van langer dan drie maanden en dat hij nog steeds op illegale wijze in het Rijk verblijft. Verzoeker beweert nooit verklaard te hebben van Bulgaarse afkomst te zijn of zich als Bulgaar te hebben voorgedaan en steeds zijn Turkse achtergrond gemeld te hebben. Verzoeker vermoedt dat er een “*materiële misslag*” of een persoonsverwisseling gebeurd is. In een tweede middelonderdeel houdt verzoeker een theoretisch betoog over de evenredigheids- en de draagkrachtvereiste die besloten liggen in de formele motiveringsplicht en stelt hij dat de formele motiveringsplicht geschonden is omdat de gemachtigde van de minister zich in casu beperkt tot het verwijzen naar de artikelen 13, § 3, 3° en 7, 3° van de Vreemdelingenwet wat volgens verzoeker een “*onevenredige, onvoldoende precieze en individuele en veel te vage motivering*” uitmaakt. In een derde middelonderdeel werpt verzoeker op dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Verzoeker stelt dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op onjuiste feiten, wat volgens hem een flagrante schending van de zorgvuldigheidsplicht inhoudt.

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “*De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.(...)*” De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in dit artikel van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemd artikel verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De bestreden beslissing heeft een dubbele rechtsgrond. Ze werd enerzijds genomen op grond van artikel 13, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Anderzijds werd de beslissing gemotiveerd op basis van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

3.5. Verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar de artikelen 13, §3, 3° en 7, 3° van de Vreemdelingenwet en dat deze stelling niet wordt gemotiveerd, mist feitelijke grondslag. Verzoeker stelt dat de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, onjuist zijn, maar ondersteunt deze stelling enkel met blote beweringen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker houder is van een Turks paspoort, doch zich tevens bediende van een Bulgaarse identiteitskaart waarvan door de diensten van de Federale Politie de valsheid werd vastgesteld. De door verzoeker ingeroepen *“logische verklaring”* van een persoonsverwisseling en *“materiële misslag”*, zijn blote beweringen die niet kunnen gelden als bewijs van het tegendeel. Ook de door de raadsman van verzoeker ter terechtzitting neergelegde kopie van een verhoor van verzoeker door de politie te Sint-Niklaas dat plaatsgevonden heeft op 27 maart 2009, betreft niet meer dan de weergave van verklaringen van verzoeker die de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen. Alleszins dateert dit stuk van na het treffen van de bestreden beslissing en kan de gemachtigde van de minister niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen die hem niet ter kennis gebracht waren op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Ook het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet sluit op zich niet uit dat men gebruik maakt van valse documenten om een gunstiger verblijfsstatuut te verwerven. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een B.I.V.R. werd uitgereikt op grond van zijn valse Bulgaarse documenten. Ten overvloede, zelfs indien verzoeker niet effectief zou zijn gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden op grond van de valse Bulgaarse documenten, en dus op verzoeker artikel 13 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zou zijn, volstaat het motief op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om de bestreden beslissing te schragen, met name: *“Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad: Betrokkene heeft gefraudeerd om een verblijfstitel te bekomen.”*

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

3.6. Wat het tweede middelonderdeel betreft, verwijst de Raad naar wat in de punten 3.3. en 3.5. werd gesteld. Aangezien uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, werd het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt (cf. RvS 22 mei 2007, nr. 171.402). Verzoeker maakt met zijn blote affirmatie dat het gaat om *“een onevenredige, onvoldoende precieze en individuele en veel te vage motivering”* niet aannemelijk dat de formele motiveringsplicht werd geschonden.

Het tweede middelonderdeel is ongegrond.

3.7. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624). Verzoekers betoog dat het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werd, beperkt zich tot de blote bewering dat de minister zich uitsluitend heeft gebaseerd op onjuiste feiten om zijn beslissing te nemen. De Raad verwijst dienaangaande naar het gestelde in punt 3.5.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

3.8. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het recht op privé- en gezinsleven uit artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) en van het recht om te huwen uit artikel 12 van het EVRM. Verzoeker stelt dat hij het centrum van zijn belangen in België gevestigd heeft en dat de bestreden beslissing *“en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging”* op onaanvaardbare wijze zijn recht op privé-, gezins-, en familielevens schendt. Verzoeker vervolgt: *“Indien verzoeker de aanvraag zou indienen in zijn land van herkomst, zou hij gedurende enkele jaren gescheiden worden van zijn vriendin en van zijn sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een ‘tijdelijke verwijdering van het grondgebied’, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook. Bovendien is het onmenselijk voor verzoeker om zijn vriendin met wie hij in het huwelijksbootje wil stappen in België achter te laten.”*

3.9. Voor zover verzoeker in zijn tweede middel de schending van artikel 12 van het EVRM aanvoert, is het middel niet ontvankelijk aangezien hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden.

3.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De Raad merkt op dat het recht op bescherming van het privé- en gezinsleven, zoals neergelegd in artikel 8 van het EVRM, uitdrukkelijk kan worden afgebakend door de Verdragsluitende staten binnen de grenzen die worden aangegeven door het tweede lid van datzelfde Verdragsartikel. Het tweede lid van artikel 8 van het EVRM laat staten die partij zijn bij het EVRM toe de erkenning van het recht op privé- en gezinsleven te onderwerpen aan formaliteiten in het kader van de ordehandhaving. Staten behouden immers het recht om de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te regelen en hiertoe nadere voorwaarden te bepalen. De inbreuk op het gezinsleven mag niet disproportioneel zijn aan het gestelde doel. Dit veronderstelt een afweging tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. In casu werd verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij fraude pleegde om een verblijfstitel te verkrijgen. Verzoekers beweerde privé- en gezinsleven in België, dat op geen enkele wijze wordt aangetoond, weegt geenszins op tegen de door hem gepleegde ernstige inbreuk op de openbare orde. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.11. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA.